

Sygn. akt I C 744/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 maja 2015 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko Č. z siedzibą w P.

o zapłatę kwoty 60.000 zł

I. zasądza od strony pozwanej Č. z siedzibą w P. na rzecz powoda R. S. kwotę 60.000 (sześćdziesiąt tysięcy) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia (...) roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej Č. z siedzibą w P. na rzecz powoda R. S. kwotę 6.875 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 447,59 zł, tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego.

sygn. akt I C 744/14

UZASADNIENIE

Powód R. S. wniósł pozew przeciwko C.z/s w P.o zapłatę kwoty 60.000 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia (...), tytułem zadośćuczynienia za krzywdę z powodu śmierci córki, w wyniku wypadku samochodowego z dnia (...), którego sprawca ubezpieczony był u strony pozwanej.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzuciła, że wypłacone dotychczas na rzecz powoda zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł jest adekwatne do rozmiaru jego krzywdy. Podniosła, że powód nie wykazał, aby doszło do takiego naruszenia dobra osobistego, które uzasadniałoby przyznanie wyższej kwoty, że w pozwie brak jest dowodów, pozwalających na określenie indywidualnego stopnia cierpienia psychicznego, w szczególności, że śmierć J. P. wpłynęła na aktywność życiową i kondycję psychiczną powoda. Pozwana podniosła, że odczucia przygnębienia i smutku po śmierci członka rodziny są naturalną reakcją żałoby, odczuwaną przez każdego, kto znalazł się w takiej sytuacji. Powód nie udowodnił istnienia znacznie silniejszych, ponadprzeciętnych więzi i relacji, łączących go z osobą zmarłą.

Sąd ustalił:

Nagła śmierć córki powoda, J. P., w wypadku komunikacyjnym z dnia (...), spowodowała u niego wystąpienie zaburzeń adaptacyjnych o typie przedłużonej reakcji depresyjnej.

Powód ma (...) lat, jest wdowcem, ma dorosłe dzieci, córkę i syna. Zmarła J. P. była jego pierwszym dzieckiem. W chwili wypadku miała (...) lat, skończyła studia, pracowała. Przez rodzinę była postrzegana jako dobre, uczynne, zawsze

uśmiechnięte dziecko, uczyła się bardzo dobrze. Powód miał z nią bardzo dobry kontakt, dogadywali się i kochali. Zmarła mieszkała z rodzicami do chwili śmierci, pomagała im finansowo, partycypowała w kosztach utrzymania rodziny, weekendy spędzała poza domem z chłopakiem. W chwili śmierci była wdową, straciła męża na skutek ciężkiej choroby, w niedługim czasie po ślubie. Powód po śmierci córki załamał się, nadużywał alkoholu, jego bliscy obawiali się, że zrobi sobie krzywdę. Z trudem próbuje powrócić do normalnego funkcjonowania, pomaga mu praca fizyczna i troska o pozostałe dzieci. Kilka miesięcy po śmierci córki, zmarła żona powoda. Przyczyną jej śmierci był udar mózgu. Miało to wpływ na samopoczucie powoda, powodując przedłużenie trwania reakcji żałoby.

Aktualnie u powoda występują objawy łagodnego stresu depresyjnego, który jest reakcją na przedłużającą się sytuację stresową, związaną z utratą córki. Stan psychiczny powoda nie odpowiada naturalnemu procesowi żałoby, występującemu u większości ludzi, bowiem czas trwania objawów przekracza przyjęte normy (ostra faza reakcji żałoby nadmiernie się u niego przedłużała). Utrzymuje się u niego cierpienie, związane z utratą córki, któremu towarzyszy smutek, frustracja i lęk oraz wyraźne unikanie wspomnień z bolesną utratą. Obecnie powód dostosował się do nowej rzeczywistości, podjął pracę, sam zajmuje się domem, a wykonywane obowiązki powodują poprawę samopoczucia. Rokowania, co do całkowitego ustąpienia objawów stresu depresyjnego są dobre.

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii W. I. (k-50 i nast., 65 i nast.);

zeznania świadków: M. S., A. S.; zeznania powoda (k- 38-39).

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku z dnia (...), w wyniku którego śmierć poniosła córka powoda, nie była sporna. Poza sporem było również, że dotychczas, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwana wypłaciła powodowi kwotę 20.000 zł, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią córki. W pozwie powód domagał się zapłaty dalszej kwoty z tego tytułu, tj. kwoty 60.000 zł.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, Sąd ustalił, że śmierć córki powoda, J. P., wywołała u powoda poważny rozstrój zdrowia psychicznego, zdiagnozowany przez biegłego lekarza psychiatrę, jako zaburzenia adaptacyjne o obrazie przedłużonej reakcji żałobnej, objawiające się smutkiem, frustracją, ciągłym poczuciem żalu, straty, lękami, napięciem emocjonalnym, osłabieniem energii życiowej. Istotnym jest również, że na skutek nagłej śmierci córki, powód utracił bezpowrotnie szansę na jej pomoc w różnych sytuacjach życiowych. Aktualnie stan psychiczny powoda uległ poprawie, co wynika także z zeznań świadków, jednakże objawy łagodnego stresu depresyjnego, będące reakcją na przedłużającą się sytuację stresową, związaną z utratą córki, utrzymują się nadal. Powód dostosował się już do nowej rzeczywistości, ma wsparcie bliskich, podjął pracę, zajmuje się domem, a wykonywane obowiązki powodują poprawę samopoczucia, co dobrze rokuje w zakresie całkowitego ustąpienia objawów stresu depresyjnego.

Przepis art. 448 k.c. przewiduje, że ten, czyje dobro osobiste zostało naruszone, może żądać odpowiedniej sumy zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Na tej podstawie kompensowana może być krzywda, a więc szkoda niemajątkowa, wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Na gruncie niniejszej sprawy, żądanie powoda zasądzenia zadośćuczynienia, na podstawie art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c., było uzasadnione. Doszło bowiem do naruszenia dobra osobistego powoda. Utrata córki, przez zawinione zachowanie sprawcy wypadku, stanowi naruszenie dobra osobistego, w postaci życia rodzinnego, więzi rodzinnej, a co za tym idzie, podlega wyrównaniu krzywdy przez zastosowanie art. 448 k.c. Wywołany u powoda rozstrój zdrowia psychicznego, powoduje po stronie pozwanej obowiązek naprawienia krzywdy, która niewątpliwie jest bardzo duża. Sąd podzielił stanowisko powoda, że dotychczas wypłacona przez pozwaną, tytułem zadośćuczynienia, kwota 20.000 zł, była stanowczo za niska. Żądanie, zgłoszone w tym zakresie w pozwie, zasługiwało więc na uwzględnienie w całości, a zasądzona z tego tytułu kwota jest adekwatna do stopnia i rozmiaru krzywdy, biorąc pod uwagę charakter, zakres i długotrwałość cierpienia powoda oraz ich negatywny wpływ na jego codzienne funkcjonowanie. Miarkując zadośćuczynienie, Sąd miał na uwadze, że na aktualny stan psychiczny

powoda wpływ miała śmierć jego żony, która nastąpiła kilka miesięcy po stracie córki, co niewątpliwie pogorszyło samopoczucie powoda, powodując przedłużenie trwania reakcji żałoby. Nie zmienia to jednak oceny wysokości krzywdy, wywołanej nagłą śmiercią córki, która niewątpliwie była duża, co ustalono w oparciu o jasną, rzetelną i jednoznaczną opinię biegłego oraz zeznania świadków. Strona pozwana, z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku, zobowiązana jest do zrekompensowania tej krzywdy, poprzez wypłatę odpowiedniego zadośćuczynienia, którego adekwatna wysokość odpowiada żądaniu powoda.

Odsetki ustawowe zasądzono, zgodnie z żądaniem, od dnia (...), mając na uwadze, że wcześniej powód wzywał pozwaną do zapłaty z tego tytułu kwoty 100.000 zł (w piśmie z dnia (...))zaś pozwany odmówił uznania roszczenia ponad kwotę 20.000 zł (jak w decyzji z dnia (...))co było bezsporne (art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 kc i art. 817§1 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

Orzeczenie w pkt II wyroku oparto na przepisach art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwana, jako przegrywająca sprawę, powinna zwrócić powodowi koszty procesu, w skład których wchodzi: opłata sądowa od pozwu w kwocie 3000 zł, wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w stawce minimalnej, w kwocie 3600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wydatki pełnomocnika na korespondencję (8,40 zł), na dojazd do sądu na rozprawę (150 zł) oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawienia strony (50 zł), zgodnie ze spisem kosztów, złożonym przez powoda przed zamknięciem rozprawy, łącznie w kwocie 6875 zł.

Orzeczenie w pkt III wyroku oparto na przepisie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 83 ust. 2 i art. 5 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zm.).